

[Fuglsang.]

vægret sig kategorisk ved på sin side at give blot tilnærmelsesvis samme indrømmelser og spærre endog for import fra Danmark.

Vi behøver blot at tænke på, hvordan det er gået med eksport af smør og ost fra Danmark til USA. Er det ikke sådan, at vi simpelthen må konstatere, at man har holdt os for nar på disse områder? Blot man tænker på disse ting, har man en meget talende illustration til det citat, det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremførte, hvori en amerikansk senatsrepræsentant bebrejdede Europa, at det ikke havde forstand på fri konkurrence. Det er ikke nok hermed, det er ikke nok med, at de derovre lukker for vore varer på deres eget indre marked, men de begynder netop nu alvorligt at undergrave de markeder, vi hidtil har haft for vor landbrugseksport; netop nu begynder de på det, der længe har stået som et mareidrt for vore landbrugseksportører, idet de nemlig kaster deres mægtige overskudslagre ud på markedet. Disse lagre omfattede i september måned bl. a. for smørrets vedkommende 150 000 t imod kun 50 000 t for et år siden, og for ostens vedkommende drejede det sig om 197 000 t imod 115 000 t året før. Det er klart, at en sådan politik vil mærkes af et land som vort, der trods alt står som en af verdensmarkedets hovedleverandører af disse former for landbrugsvarer.

Jeg synes, man bør holde sig dette billede for øje, når man taler om liberalisering og om at åbne vore grænser for import; for det drejer sig ikke alene om landbruget, også på industriens og på søfartens område står USA overfor os som en overmægtig faktor, der på alle områder vil værne om sine indre interesser.

Når det nu står sådan til med vore handelsmuligheder, er der vel grund til at spørge: Hvad nytter al den snak, man fører i disse dage om en produktionsforøgelse, hvad nytter det stadig at stræbe henimod mere rationalisering, hvilket formål er der med de talrige studierejser for at lære nye metoder, hvad nytter oprettelsen af demonstrationsbrug, forsøgsbrug og alt det dér, når vi i øjeblikket har de største vanskeligheder med at komme af med vor pro-

duktion, indadtil, fordi vort indre marked undergraves af dyrtid og skatter, udadtil på grund af handelsvanskelighederne?

Det nytter efter min mening ikke at blive ved, som bl. a. det ærede medlem hr. Viggo Starcke gør det, at kredse om den cirkel af lande, der omfattes af Parisbeslutningerne. Det er jo altsammen lande, som i større eller mindre grad står netop i samme situation som vi, det er lande, som trues af samme usikkerhed, af samme krise som vi, lande, som tænker på sig selv og er nødt til at gøre det, fordi de alle står overfor samme perspektiv, som groft sagt kan karakteriseres med ordene: eksporter eller dø! Lad os bare tænke på et af disse lande, England, det land, vi hidtil har betragtet som det traditionelle hovedafsetningsmarked for vore landbrugsprodukter. Ikke mindst i årene efter krigen har det været sådan, at vi, på en måde som var i høj grad ugunstig for os, har forpligtet os til at sælge netop dette land en stor del af vor landbrugseksport til lave priser. Som motivering herfor angav man, at så var der mulighed for, at England ville føle en slags forpligtelse overfor os til at sikre os det marked, som dette land udgør.

Jeg ved ikke, hvor meget man selv har troet på disse forklaringer, om man virkelig har glemt Ottawa-konferencen i 30'erne, om man har glemt svinekortene, om man virkelig har troet, at den kapitalistiske verden er blevet et så idyllisk foretagende, at fåret og ulven nu kan begynde at græsse fredeligt side om side; men jeg ved, hvordan resultatet er blevet. Man behøver blot at tænke på vor sidste handelsaftale med England, som betød et fald i flæskeprisen på 35,8 øre, og som i de kommende år betyder en væsentlig nedsættelse af vor flæskeproduktion. Det betyder et umiddelbart tab på 120 mill. kr. om året, og det betyder på længere sigt, at 30'ernes svinekortordning o. s. v. bliver aktuel igen.

Eller et andet land, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke selv nævnte som eksempel på et land med en høj liberaliseringsprocent, nemlig Italien. Ja, men vil nogen påstå, at Italien som følge af sin høje liberaliseringsprocent har fået en høj levefod, vil nogen mene, at Italien med sin fattigdom og massearbejdsløshed just er nogen